

Tobiáš si podruhé dlouze vzdychl.

Postavil se vedle Artura. „Jsi ten nejhorší kámoš, jakého jsem si mohl vybrat,“ oznámil Arturovi a oba vstoupili do červí díry ukrývající se v almaře.

„Pitomečci,“ pokrčila rameny Tereza a vkročila do podivného zrcadla za nimi.

KAPITOLA 2

„Aaaaa,“ ječel chvíli nato vyděšený Tobiáš, když klouzal „A po podivné hmotě rychlostí blesku směrem někam dolů, do neznáma. Běželo mu hlavou, že je to jenom obyčejná skluzavka – jen je obrovská a celá podivně září nějakým stříbrným světlem. Pak mu ale došlo, že na konci určitě nebude ani voda, ani nic měkkého.

Jekot zesílil.

Zahlédl před sebou Arturovu hlavu, což ho celkem uklidnilo, ale ne zas tak moc, aby přestal křičet. Pak najednou ucítil, že ho něco koplo do zad. Srdce mu poskočilo leknutím a otočil se.

Uviděl Terezin rozesmátý obličej.

No jasně, že šla za námi! A ještě si to užívá! Tobiáš okamžitě přestal ječet a snažil se vypadat statečně. Tereza vycenila zuby a zvedla palce na znamení toho, že měl pravdu – užívá si to.

Vtom se objevil konec tunelu a Tobiášovi ještě blesklo hlavou, že se zase seknul. Voda tam byla.

Červí díra ústila do ledové řeky.

Naštěstí byla mělká a její tok nebyl příliš prudký.

Artur, který do řeky spadl jako první, se bleskurychle zachytil kořene stromu na břehu. Nadšení z jeho obličeje přímo prýštilo. Tobiáš zase začal ryčet a chytit se kamaráda za nohu.

Tereza vypadla sice z červí díry poslední, ale jako první se dostala na břeh.

Pohotově sebrala na zemi větev a spěchala klukům na pomoc. S námahou ponořila dlouhou větev do řeky a oběma se díky její pomoci nakonec podařilo vyškrábat se z vody. S hlasitým oddechováním se svalili na zem.

„Kde to jsme?“ drkotal Tobiáš zuby a rychle se překulil na místo, kam zasahovaly sluneční paprsky, které probleskovaly za mraky. Doufal, že se trochu zahřeje.

„Otázka by spíš měla znít ‚Kdy jsme,‘“ poučil ho Artur a postavil se na nohy. Podal Tobiášovi ruku, aby mu pomohl se postavit.

„Podle mě buď v březnu, nebo v říjnu,“ utrousila Tereza a trochu se otrásla, „tipuju, že je maximálně deset stupňů a slunce, na kterém se Tobiáš snaží zahřát, nemá skoro žádnou sílu.“

„Nemělas hlídat?“ obořil se na ni Artur. „Tohle je veleobjev a já nechci, aby ses tu pletla.“

„Jasně, chytrolíne. Jenom doufám, že máš vymyšleno, jak se dostaneme zpátky.“ Tereza ukázala na prostor nad řekou, kde byla malá skalka. Ještě před chvílí tady ústila červí díra, teď však po ní nebylo ani památky.

„Červí díra je astronomický jev,“ poučil ji Artur. „Nepočká někde jen proto, že to chceš.“

„Hm,“ povzdechl si Tobiáš. „A víš tedy, jak se dostaneme zpátky, že jo?“

„Hypoteticky samozřejmě ano.“

„Hypoteticky?“ zděsili se Tereza s Tobiášem současně.

„Hypoteticky se červí díra zase objeví. Nejspíš blízko místa, kde předtím zmizela,“ odvětil Artur. „Vše je pod kontrolou.“

„Nejspíš?“ Tobiáš cítil, že začíná být hysterický. Co ho to jen napadlo se do té díry s Arturem vydat? Bezděky se podíval na mobil. Displej byl úplně zhasnutý. Buď baterka, nebo v téhle době prostě mobily nefungují. Odevzdaně strčil přístroj zpátky do kapsy.

„Naši mě zabijou,“ hlesl pak. „Jestli je teda ještě někdy uvidím.“ Zmocnila se ho úzkost a jen přítomnost krásné Terezy mu zabránila v tom, aby se rozbrečel.

„Není nutné propadat panice. Podle mého odhadu jsme pryč sotva pět minut,“ sdělil jim Artur klidně.

„Není nutné propadat panice?“ zakvílel Tobiáš.

„Opakováním slov po mně nám nijak neprospěješ.“ Artur se zamračil.

„Brácha, ty seš fakt mimoň,“ oznámila mu Tereza. „Je ti jasný, že se prostě musíme dostat domů?“

„To mi jasné samozřejmě je. Ale napřed musíme zjistit, kdy a kde jsme.“

„A to uděláme jak?“

„Zeptáme se.“

„Koho?“ Tereza se rozmáchla rukama, aby upozornila na opuštěnou krajinu kolem.

„Prvního, na koho narazíme,“ usadil ji Artur a začal se rozhlížet kolem sebe. Břeh řeky byl obrostlý hustým roštím z obou stran. „Půjdeme tudy,“ ukázal pak na úzkou pěšinku, která se vinula podél řeky. „Někdo tudy už šel, určitě ta cesta někam vede,“ oznámil Tereze a Tobiášovi s neochvějnou logikou a vypravil se směrem, kterým předtím ukázal.

Tereza si s Tobiášem vyměnila nevěřící pohled. Tobiáš pochopil Tereziny obavy a nahlas řekl:

„Arture, není to blbost? Co když se ta červí díra zase objeví a my tu v té chvíli nebudeme?“

Artur se zastavil, obrátil se na Terezu s Tobiášem a přeměřil si je nadřazeným pohledem: „Blbost by, milý kamaráde, byla, kdybychom jako první lidi na světě cestovali časem a jenom kvůli přízemním lidským pudům, jako je teplá večeře u maminky, se na to vykašlali a neprozkoumali to tady. Jsme přímí aktéři průlomového objevu a ty se chceš jen tak vrátit?“

„Jasně, že jo. Co nejdřív!“ vložila se do toho Tereza. „Nebudeme přece riskovat, že se za kopcem objeví Čingischán a zmasakruje nás jak červy!“

„Nebo nějaký dinosaurus,“ přidal se Tobiáš. Tereza k jeho překvapení zvedla oči v sloup a pleskla se do čela. „Nevidíš tu vegetaci? Jsme určitě dál než v pravěku!“

„Hm... no jasně,“ zakoktal Tobiáš. Úplně zapomněl, že Tereza je machr na dějepis a přírodopis. „Ale i tak, Arture,“ píchl kamaráda prstem do hrudníku. „Nevíme jistě, jestli jsme první

cestovatelé červí dírou. Co když ti, kteří před tím někdy tou červí dírou prošli, o tom nemluví prostě proto, že se nikdy nevrátili?“

Artur se kupodivu rozzářil: „Výborná úvaha, Toby!“ pochválil kamaráda a popleskal ho pochvalně po zádech jako vycvičeného psa. „A možná máš i pravdu. Nicméně s tím teď nic dělat nemůžeme. Proto se vypravíme zjistit, kde jsme, kdy jsme, a seženeme něco suchého na sebe. Jste pro?“

Tobiáš se pokradmu podíval na Terezu. Střetli se pohledem a Tereza se na Tobiáše povzbudivě usmála. Něco v břiše mu udělalo kotrmelec.

„Nejsme. Musíš nám říct svou představu o tom, jak se dostaneme domů,“ oznámila pak bratrovi Tereza.

„Podle mých výpočtů se tu červí díra zase objeví za 11 hodin, 53 minut a 2,091 sekund,“ odpověděl Artur prostě, „tedy za půl siderického dne.“

„Česky, prosím,“ zaječel Tobiáš, který už si představoval, jak jeho rodiče doma volají policii a mamka je mrtvá strachy. Pak se podíval na hodinky a trošku se uklidnil. Byli pryč opravdu necelých dvacet minut.

„Prostě za půl dne by se tady měla červí díra zase objevit,“ povzdychl si Artur a postrčil si brýle na nose, „je to dáno Coriolisovou silou, která vzniká při rotaci země kolem vlastní osy, chápete?“

„Ne!“ zvolali Tereza s Tobiášem zoufale.

„Jistě, že ne, tohle může chápat jen někdo nadprůměrně inteligentní.“

„Díky,“ utrousila Tereza.

„Prostě až se země z půlky otočí kolem vlastní osy, tak se tu ta červí díra zase objeví. Tedy máme necelých dvanáct hodin na to, abychom to tady prozkoumali.“

„Naši mě zabijou,“ vyděsil se Tobiáš znovu.

„Nezabijou,“ ujišťoval ho Artur. „Nejspíš ti něco zakážou a bude kolem toho děsný haló, ale určitě tě nezabijou. Mají o tebe strach, tedy tě mají rádi. Nezabili by tě, to je totiž –“

„Dost!“ přerušil ho Tobiáš netrpělivě. „Asi vím, co tím chceš říct.“

„Chtěl jsem tě jenom uklidnit,“ pokrčil Artur rameny.

„Hned jsme všichni mnohem klidnější,“ ušklíbala se Tereza a potřásla hlavou. Konečky vlasů jí konečně začaly osychat a teď se jí rozléty kolem pasu.

„Já taky,“ usmál se Artur, který nepostřehl ironii v sestřině hlase. „Tedy pojďme,“ vyzval pak sestru s kamarádem a vykročil úzkou pěšinkou podél řeky.